

J. Pascin

וינוס ואמור

י. פסקין

איבן גול

י' ל פסקין

פסקין בא ממרחקים: מרומניה, בה גרו אבותיו, ושם מבולגריה, בה נולד בשנת 1885 (בוידין); אך בעצם בא מארץ עוד יותר רחוקה: מארץ האגדות והנביאים. אגב, הוא לא בא בידיים ריקות. בשנת 1905, שנת בוואו פריסה, היה רק בן עשרים, אך כבר צייר מפורסם. כי בבואו לוינה, בגיל ה-15, לשם השתלמות בלמודיו, נפלו באקראי רישומים אחדים משלו לידיו של הסופר המפורסם גוסטב מאירינג, וכעבור זמן מה הכניס הלה את פסקין הצעיר כעוזר קבוע של ה-Simplicissimus, משכורת חדשית של ארבע מאות מרק היו לפני המלחמה עושר רב לגבי איש צעיר, ומשום זה עשה פסקין תמיד רושם של איש עשיר. כמרביית הציירים והאמנים מנכר באו, נהפך פסקין אט לאט ובסבלנות, בבתי הקפה הקטנים שבמונפרנס, לפריסאי ויבוא למלא תפקיד במלכות האמנות. ואחרי שמונפרנס נעשה למרכז הציור באירופה, קם פסקין,

לא כל האילוסטריות מתו, לאשרנו. עוד נותר לנו אוצר הגון של כוכבים. אל נא נואש, אחים יקרים. יאנחו הביתנים המזופתים, יחרקו בלמי-המכוניות את קובלנותיהם הנוגות במנהרות הכרך, יצפינו האומללים את דמעתם בקמטי הצללים אשר באבן – אין דבר אשר ימנע את עננת הערב הורודה מלפרות ולהעטות ארגמן את פרורית הגג אשר כצלו יחסה פסקין. פסקין! הן ידעתם למי כוונתי? צייר זה מן המונמרט, האגדי בחייו, החוצה את החיים כמלך אשר אבדה לו עטרתו ובכל זאת נשתמר זיו מלכותו (בנוהג שבעולם הפוך הוא: העטרת עושה את המלך). אך פסקין, כלום איננו כאחד המלכים-המגים שבאו מן המזרח ועל ראשם יפעת כוכב עולה ומאציל חיים? המלכים-המגים יודעים לה, לל נפלאות, ובכל מקום יכירום, גם אם יגורשו ממכורתם וירדו עניים ופרומים בבתי-הנתיבות של העולם הישן ובידם מזודה קלילה, ובה רק כתונת-ליל וכמה ספרי פילוסופיה.